

M é l t ó s á g o s

ALMÁSI

RUDICS JÓZSEF

Úrnak,

Magyar Királyi Helytartói Tanátsnoknak,
Arany Sarkantyús Vitéznek,

Bölcselet, és Törvény Tudományok' Tanárjának,

midőn

Tettes Ns. Bács és Bodrogh

Törv. eggyesült Vármegyéknek

1837^{dik} Évi Sz. Mihály hav a' 11^{dikén}

F Ö I S P Á N Y I

Helytartói Székét

**Fényes és Nemzeti Ünepléssel Sz. Kir. Zombor
Városában elfoglalá,**

Mély tisztelettel ajánlotta:

P U T N I K B É L A ,

A' Pécsi Püsp. Lyceumban, Első Évi Törvényt tanuló.

MEGYEI KVTÁR
Bács

98773

P É C S E T T ,

**Nyomatott: a' kir. Szabadékos Püsp. Lyc. Könyvnyomtatói Intézetben,
Szódóli Nagy Bénéjámín által.**

Erkölcstől koszorúzva felelt meg honni reménynek.

Csak helyben
használatra

Ha egy komoly pillanatot vetünk az elenyészett, 's a' semmiség örök zavarába vissza dőlt elő korra, 's azt kissé vizsga szemmel tekentyük, kitűnik, hogy azon jeles idő pontól fogva, midőn ős Apánk, a' buzogányos Árpád diadalmas hadaival minden eleibe gördült erőt, 's akadályt hatalmassan letiporva dicső Pannóniának termékeny térein először tanyát űte, 's azt meghódítá; Hunnia csillaga, mi sokszor úszott vérbe; mi sokszor vala készülőbe már-már le tűnni örökre az enyészet sötét fölegei közé! 's ezeknek gyászos emlékezete nyilként hasíttya ketté szívünket! Árpád hű Maradéka a' feneketlen sír szélén vonaglott gyakran! 's Hunnia Angyala szívet repesztő keserű jajjokkal siratá a' szép Nemzetet súlyossan érzé édes Nemzetünk a' boszús ég haragjának terhes nyomait, 's a' beteg hon néma vala, mint a' puszták éjjele! szóval tátva volt a' vészüreg, hová Honnunk 's véle Nemzetünk örökre letűnendő vala! A' Tudományokat vastag homály burkolá! A' tiszta erényt gőz fá-

tyol leplezé! de a' Magyarok Sz. Istene kegyéből dicső Hunnia' fényes csillaga a' sötétségnek e' bús föllegéből a' bal sors mostohaságával bajnokilag küzdve, 's daczolva kivergődött! Nem tűnt el tehát Hunnia' üdve egészen; a' legvésebb helyzetben, a' legszorongóbb pillanatban ada az ég Neki oly fiakat, kik munkás erejük, vas szorgalmok, 's rendíthetlen bátorságok által a' hanyatló Hont győztessen fentartván, a' vészből kiragadák, megmenték, 's egére báj-fény özönle, mely a' vészteli borúkat széjjel oszlatván, a' piruló hajnal szép biborát árasztja Hunnia lelkesült fiaira! — Az Ozmán dühöngő csordáival zúdul a' hazára? Feltámad Hunyady! ki vas karjaival tönkre zúzza a' pogány Tart!! Az Üdvözítő válaszszege megtámadatik? Feltámad Pázmán! 's lelket emelő, szívet tüzellő szónokságával, roppant Tudományával kivijja a' Sz. Hit szeplőtelenségét!! — Ha a' csend Angyala szét roncsolván, a' kemény bilincseket, olaj ágat hoz, 's békét lehel? Feltámad Szécsényi! a' lelkes Honfi! ki nemessen megvetvén ön hasznát, engesztelő áldozatokat nyújt a' Haza Sz. oltárán, ki a' vészek, elő ítéletek csapkodásai közt oly erősen áll, mint a' tengernek felduzzadt hullámjai közt a' rendületlen kőszirt; Ez az, ki minden eleibe gördülő akadályt rendíthetlen alhatatossággal letiporva, a' vas kaput megtöri! Ez, kinek ügyes nagy lelkűségének köszöni minden Magyar szív, hogy édes Hazánkon keresztül kigyózdó szöke Dunánkat gőzösök hasítják! óh! hány férfiakat számlálhatunk, kik halhatatlan tetteikkel nevöket örökölték! De hagyjuk a' szendergőket alunni békes álmukat; 's ez utólsónak hosszú életiért az egekbe szeléd fohászokat küldvén, vessünk egy édes pillanatot ama fényes csillagra, mely jelenleg Nemes Bács Megyének derült egén üstökösként ragyogva tűnt fel; 's csillogó fényének árjait a' Magyar Kánaannak messze terülő termékeny téreire dicsően árasztja, 's lelkesült Honfiainak fe-

szült keblöket öröm özönnel önti el!!! 's ki ez Isteni szellemmel ihlett **Férfiú? RUDICS** aza' dicsőült **RUDICS** az!!! így kiált mindenki kinek szíve dobogni még meg nem szűnt; **Ő** az, kit dicsőségesen **Országoló Felséges Apostoli Fejedelmünk**, hogy jeles érdemeit csak neműlegis megjutalmazhassa, szerencsés koronázása alkalmával, az **Arany Sarkantyús Vitézek** díszes sorába, 's koronájába felütött; kit a' legközelebb múlt **Ország Gyűlésén** édes **Hazánk** javáért kitüntetett fáradozásiért **Helytartói Tanácsnokká**, 's ime most újjolag az **Érdemet** boldogító kezeivel ápoló **Fejedelem** tiszta erényeit, dicső tetteit méltányolni tudván, ugyane' **Megyének Fő Ispányi Helytartójává** kinevezni kegyeskedett!!

Boldog Hunnia! Szerencsés Honnunk! mely jeles **Bajnokokra** találtál! kinek keble dagad a' **Hon** szeretet lángjától! háromszorta boldogabb **Te** minden jóért, szépért, dicsőért lelkesen buzgó **Bács Megye!** mert egy kiesbb hajnal derülve virrada reád! **Te** szívedben tartod **Őt** 's érzed valódi fényét! De óh szászorta boldogabb **Szabadka Város!** **Te** méltán büszke lehetsz mint nemzője, nevelője, e' dicsőült nagy **Honfinak!** De ki is tűnt, mennyire lángol e' **Város'** lelkesült fiainak kebelök a' határtalan örömtől; mert alig terjede annak villámként valódi híre, hogy erényes, érdemtellyes, és azért mindenkitől mélyen tisztelt **Méltóságos Almási RUDICS JÓZSEF**, **Honfiok** fényessen jutalmaztaték, egy benső égi sugallás szállá meg szívöket — mely csak az őszinte szíveknek sajátja — hű ömledezéseknek leplezetlen voltát szemeikben csilámló öröm könnyük eléggé jóslák; 's jöttét halván a' magasultnak, az öröm árszáraitól részegülve, eleibe siettek, holott is kiszegzett mozsarak ropogásai, az öszve tódult sokaság öröm rivallásai, a' hangász karok víg

zengedelmei, a' nép tömeg harsány Éljén kiáltásai hirdették a' dicsőültet! Szinte irigy szemmel néztük e' Város víg Polgárjainak öröm Ünnepest. — Ah! de íme nekünk is felderült ama szívszakadva óhajtott szürkület! mely a' bús gondok özönét örömtellyes érzettel váltá fel! Ma t. i. ma tünt fel azon Sz. Nap, mellyen hő kebellet szeretett **RUDICSUNK** magas hivatalába iktattatik! Ez feszíti hevült keblünket, ez buzditya fel annyira belérzéseinket, mellyeket eddig pihegve tartóztatánk szívünk rejtekében, de most erős gerjedelmeink' fékjét kiszalasztván, nagy rohanással kitörtek!!

Félre tehát ti borongó ködök' sűrű homáljai! midőn mindenki szeméből öröm sugárzik! büszkén emelődik most az agg Zombor Várossa, 's bajos fény közt ragyogó vidékire örömtelve tekint. Ó te szerencsés Zombor! mely e' Fényes Ünnepest hő kebledbe szemléled! Ez előtt néhány pillanattal mély csend uralkodék útszáidon, 's íme most a' kíváncsi néptől pezsgenek! a' nép tömeg homlokárúl elűzvék a' borús föllegek 's arczát gyenge öröm pir futá el; az éj alig terjeszti házaidra hűs árnyait, 's ezrekkent csillognak a' ragyogó lámpák, itt jeles Úriszemélyek gyülekeznek, ott robajjal halatszik öröm zaj, amott a' hangászkarok lélek emelő zenéi; itt öblös ágyúk dörrenései, ott víg rivallások; itt magányos hála hangok, szívbéli sóhajok emelkednek! mindenfelé csillognak az emelt roppant díszítvények, lelket tüzellő felírásaikkal, 's a' melegítő Napnak hő sugárait, a' hold ezüst fénnjét bájolólag elő varázsolják; tömegestül tódul a' kíváncsi nép, báméskodva, csudálja, 's ajkán, mi édes, mosoly leng keresztül; 's ki e' feszült figyelem nyilvános tárgya?! **RUDICS! RUDICS** az. Ó az a' Magasútt!!! Örülj tehát Bács Megye, 's üzd el bús könnyeidnek árjait! elvonúlt már az éj vihar-

ja 's mosolyogva tűnt ki a' hajnal bibor lángjaiból szebb Napod! **RUDICS**
ült hajódra kormányt tartani! ismeri Ő a' vészt, 's tudja kerülni a' szirte-
ket; tudja Sz. Jogaidat védeni; most élvezheted arany korodnak édenét!
Élj ó derék Honfia tiszted magas körén soká, 's a' reád bizottakat ve-
zesd egy szebb virulókor éldeletére! — Buzogjunk hálát a' Teremtőnek
mi **B á c s k á n a k** Ifiai, 's örömtől feszült kebelvel fussunk a' magasultnak
szárnyai alá, szelíd fohászokat röpítsünk a' Mindenhatóhoz **RUDICS**un-
kért, hogy a' Hon java elő mozdítására, szentelt életének napjait **B á c s-**
k á n a k díszére a' legkésőbb maradékgig terjessze, kinek is halhatatlan
neve erőssen szívünkbe vésve mind addig elnem enyészik, még a' halál
kérlelhetlen karja életünk égő szövétnekét elnem óltya, 's Keblünk a'
sírhantrideg falai közt érezni meg nem szűnik. Élj **RUDICS**! Élj hős
Eleidnek díszé! Élj!! Élj sokáig Élj!!!

MEGYEI KÖNYVTÁR
98773

